

Arrest

nr. 238 948 van 24 juli 2020
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE FEYTER
Hundelgemsesteenweg 275
9050 LEDEBERG

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 14 mei 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 april 2020, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2020 , waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat M. DE FEYTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan de Heer :

Naam: Y.

Voornaam: B. H. I.

Geboortedatum: 13.06.1990

Geboorteplaats: M.

Nationaliteit: Egypte

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldige verblijfstitel. De italiaanse verblijfsvergunning is vervallen sinds 02/04/2020

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 05.09.2016 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Leuven tot een niet definitieve gevangenisstraf van 2 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, onwettig binnenkomen of verblijven in het Rijk, feit waarvoor hij op 04.05.2017 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Leuven tot een niet definitieve gevangenisstraf van 1 maand.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, onwettig binnenkomen of verblijven in het Rijk, feit waarvoor hij op 23.09.2019 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Leuven tot een niet definitieve gevangenisstraf van 6 maanden + 3 maanden.

Vermogensdelicten getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffer niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten impliceert om die redenen een gevaar voor de openbare veiligheid.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

In de vragenlijst hoorrecht ingevuld op 26.03.2020, heeft de betrokkene verklaard familie te hebben in België. Betrokkene wenst niet terug te keren naar zijn land van herkomst omdat hij daar politieke problemen heeft.

Het EHRM beperkt het begrip 'gezinsleven' in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

Betrokkene verklaart niet terug te willen naar zijn land van herkomst door politieke problemen. Hij heeft asiel aangevraagd in Italië op 13.12.2013. Uit zijn administratief dossier blijkt dat hij een Italiaanse verblijfskaart heeft, (vervallen sinds 02/04/2020) Hij kan mogelijks ook terugkeren naar Italië en eventueel een aanvraag tot verlenging van zijn verblijfskaart aanvragen. Een schending van artikel 3 EVRM is dus niet aannemelijk.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken;

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 13.06.2016 (met inreisverbod van 3 jaar), op 28.01.2017, 27.07.2018 en op 09.08.2018. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde ;

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 05.09.2016 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Leuven tot een niet definitieve gevangenisstraf van 2 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, onwettig binnenkomen of verblijven in het Rijk, feit waarvoor hij op 04.05.2017 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Leuven tot een niet definitieve gevangenisstraf van 1 maand.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, onwettig binnenkomen of verblijven in het Rijk, feit waarvoor hij op 23.09.2019 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Leuven tot een niet definitieve gevangenisstraf van 6 maanden + 3 maanden.

Vermogensdelicten getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffer niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten impliceert om die redenen een gevaar voor de openbare veiligheid.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 7, eerste lid, 3° en 74/14, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

"1.

Aan verzoeker wordt geen termijn gegeven om het grondgebied te verlaten.

De beslissing werd betekend aan verzoeker op 31 december 2019, en aan hem werd bevel gegeven om dezelfde dag nog het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing voorziet m.a.w. in een afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten.

De relevante bepalingen terzake de termijn om het grondgebied te verlaten zijn vervat in art. 74/14 van de Vreemdelingenwet:

"Art. 74/14. [§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, §2,4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

2.

Voor wat betreft het verlenen van een termijn beschikt de Staatssecretaris over een discretionaire bevoegdheid; krachtens art. 74/ 14 Vreemdelingenwet kan (in fine) de termijn worden beperkt tot een "periode tussen 0 en 7 dagen".

De beslissing tot verwijdering dient m.a.w. steeds een termijn van 30 dagen te bepalen, behoudens in de welbepaalde en welomschreven (limitatief bepaalde) hypotheses van § 3 van art 74/14 Vreemdelingenwet.

Deze discretionaire bevoegdheid gaat gepaard met een formele motiveringsverplichting: "Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur (...) de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. (...) De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dit geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek, algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185; zie ook het arrest van uw Raad dd. 31 mei 2013 in de zaak RvV 127 767/ II, zie p. 7 en 8)

De uitdrukkelijke motiveringsplicht (zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de feitelijke en juridische overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071).

3.

De bestreden beslissing bevat evenwel geen afdoende motivering terzake de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten.

Er wordt louter verwezen naar het strafrechtelijk verleden van verzoeker. Verzoeker is inderdaad reeds meerdere malen veroordeeld in België.

Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft dus als wettelijke grondslag art. 7, alinea 1, 3° Vreemdelingenwet: "verzoeker wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde te kunnen schaden". De afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten is gesteund op art. 74/14 §3, 3° Vreemdelingenwet: "verzoeker is een gevaar voor de openbare orde".

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvSt 6 september 2002, nr. 110.071; RvSt 21 juni 2004, nr. 132.710); de bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar en draagkrachtig zijn.

4.

Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie dient de uitzondering betreffende de openbare orde beperkend te worden uitgelegd, (cfr. het arrest van het Hof van Justitie dd. 19 januari 1999, C348/96, Calfa t/ Griekenland).

Enkel wanneer het persoonlijk gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt van de openbare orde, kan een gevaar voor de openbare orde worden weerhouden; het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling vormt op zich geen motivering, (cfr. Calfa / Griekenland, punt 28)

Dat voormelde arrest betrekking heeft op een andere zaak (en andere feitelijkheden) (cfr. het UDN-arrest dd. 30 december 2014) doet uiteraard geen afbreuk aan de relevantie van de interpretatie van de notie "openbare orde" door het Hof van Justitie voor huidige zaak; de notie "openbare orde" (en de interpretatie ervan) is een algemene notie (c.q. interpretatie) welke niet afhankelijk is van de omstandigheden van de ene of andere zaak, maar een algemene reikwijdte heeft.

De motivering van de bestreden beslissing kan bijgevolg niet als afdoende worden beschouwd; de motivering bevat onvoldoende gegevens om te kunnen besluiten dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde of door haar gedrag zou geacht kunnen worden de openbare orde te schaden.

5.

In casu liggen m.a.w. onvoldoende feitelijke gegevens voor welke toelaten te stellen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen; uit het bestaan van strafrechtelijke voorgaanden kan niet ipso facto worden afgeleid dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou opleveren.

De Staatssecretaris kan uiteraard wel een feitelijke beoordeling maken op grond van het (loutere) feit dat verzoeker reeds is veroordeeld, maar zulks ontslaat hem niet van de verplichting om te motiveren waarom uit deze veroordeling een gevaar voor de openbare wordt afgeleid in hoofde van verzoeker.

De Staatssecretaris kan zich niet beperken tot de automatische koppeling van het bestaan van een strafverleden aan een gevaar voor de openbare orde. (cfr. Calfa / Griekenland, punt 28)

De loutere verwijzing naar het strafverleden van verzoeker vormt m.a.w. geen afdoende motivering terzake het gevaar dat verzoeker zou betekenen voor de openbare orde, aangezien enkel op grond hiervan niet kan worden beoordeeld of verzoeker door zijn persoonlijke gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De relevante vraag voor de beoordeling of verzoeker een gevaar voor de openbare orde is inderdaad de vraag of er voldoende indicaties zijn dat verzoeker zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten. Met andere woorden: niet de vraag of het handelen van verzoeker schadelijk is geweest, is van belang, doch wel de vraag of er voldoende indicaties zijn dat hij actueel een gevaar voor de openbare orde vormt (zou kunnen vormen).

Anders oordelen zou betekenen dat het uitgangspunt van de Staatssecretaris erin bestaat dat elke persoon die wordt veroordeeld, ipso facto ook een recidivist is; voor een zulke redenering bestaat geen enkele grondslag, noch juridisch, noch logisch.

In casu zijn deze indicaties niet aanwezig, minstens worden deze niet veruitwendigd in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier.

6.

Hoewel de Raad, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid, is de Raad in de uitoefening van wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of de overheid de feitelijke gegevens juist heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen, (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Waar de Staatssecretaris o.g.v. het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen besluit dat verzoeker ook voor de toekomst een gevaar voor de openbare orde vormt, en daarbij nalaat een concrete beoordeling door te voeren van de feitelijke gegevens, ligt een schending van de materiële motiveringsverplichting voor."

2.2. Verzoeker is in essentie van oordeel dat niet afdoende wordt gemotiveerd over de geschetste openbare ordeproblematiek. De vraag is evenwel welk belang hij heeft bij deze grief.

2.3. Het bevel om het grondgebied te verlaten steunt zowel op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet als op artikel 7, eerste lid, 3° van dezelfde wet. Verzoeker betwist niet dat artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van toepassing is op zijn situatie, zodat dit motief blijft staan en kan dienen als determinerende rechtsgrond voor de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. In die zin is de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet een overtollig motief, dat, zelfs indien verzoekers kritiek erop gegrond zou worden bevonden, op zich niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft in zoverre dus geen belang bij zijn grief voor zover het de afgifte van het bevel op zich betreft.

2.4. Echter stelt de Raad vast dat ook wat betreft het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek verzoeker niet aantoont welk belang hij heeft bij zijn middel.

Artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, §2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

Uit deze bepaling blijkt dus dat één van de opgesomde situaties volstaat om een termijn van minder dan zeven dagen of geen enkele termijn voor het vrijwillig vertrek te bepalen.

De afwezigheid van een termijn is *in casu* niet alleen gestoeld op artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet -omdat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde-, maar ook op artikel 74/14, §3, 1° van dezelfde wet, omdat er een risico bestaat op onderduiken. Verzoeker betwist deze laatste motivering niet, zodat ze blijft staan als rechtsgrond voor het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, en de verwijzing naar artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet overtollig wordt.

2.5. Uit het voorgaande blijkt dat het enig middel niet kan worden aangenomen nu het betrekking heeft op overtollige motieven die, zelfs indien ze niet deugdelijk zouden worden bevonden, op zich niet tot een andere beslissing kunnen leiden.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS